

OSHO

PUTEREA IUBIRII

Traducere din limba engleză de
CARMEN ȘTEFANIA NEACȘU

Materialul de față este selectat din diverse prelegeri ale lui Osho
ținute în fața unei audiențe pe parcursul a mai mult de treizeci de ani.

Multe dintre prelegerile lui Osho au fost publicate sub formă de cărți
și sunt de asemenea disponibile sub formă de înregistrări audio originale.

Înregistrările audio și arhiva completă a conferințelor sale
pot fi găsite în cadrul bibliotecii online OSHO,

pe www.osho.com/library

OSHO®

OSHO® este marcă înregistrată a OSHO International Foundation,
www.osho.com/trademarks.

INTROSPECTIV®

Introspectiv este parte a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel. 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

Puterea iubirii

Editor/Compiler: Osho International Foundation

Copyright © 2018, 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză de Elena Arhire|Graal Soft

Editor: Vidrașcu și fiii

Corector: Andrada Nistor

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSHO

Puterea iubirii/ Osho; trad.: Carmen Ștefania Neacșu. –

București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4388-9

I. Neacșu, Carmen Ștefania (trad.)

159.9

Cuprins

Introducere	9
CÂND IUBIREA APARE, ÎNȚELEPCIUNEA DISPARE	11
ELA ZIS/EAA ZIS. IUBIREA ÎN RELAȚII	37
ÎNTEMNIȚAT DE MINTE	59
CALEA INIMII	115
IUBIREA: PUTEREA CEA MAI PURĂ	151
EXPERIENȚA OCEANICĂ A FIINȚEI	169
Epilog	199
Pentru informații suplimentare	203
Despre Osho	204
Despre Stațiunea de Meditație Osho	206

Am uitat cum să iubim și am creat atât de multe arme distructive, încât e aproape imposibil să supraviețuim dacă miracolul iubirii nu se va întâmpla pe pământ. Situația este în felul următor: într-o cameră există tot felul de muniții, iar tu i-ai dat unui copil un chibrit cu care să se joace acolo. Nu poți decât să speri că nu se va întâmpla nimic rău, dar sunt toate șansele – fiindcă se află acolo un chibrit, se află un copil, iar copilul e curios. El va deschide cutia de chibrituri, nu va putea rezista tentației. Va încerca să facă ceva cu bețele de chibrit, nu se va putea abține. Și pretutindeni în jurul lui în cameră există muniție. E aproape imposibil să evite accidentul.

Așa stau lucrurile: omul e aproape retardat în ceea ce privește inima și are puteri foarte mari care i-au fost acordate de știință. Dacă nu vom reuși să eliberăm, în aceeași măsură, iubirea din om – poezia lui, capacitatea lui de a se bucura, de a trăi, de a celebra –, e imposibil să supraviețuim.

Dar acesta este unul dintre lucrurile fundamentale: ori de câte ori întâlnești o persoană distructivă, nu fi furios pe ea. Simte milă pentru ea. Chiar și oameni precum Adolf Hitler au nevoie de milă; au nevoie de compasiune. Energiile lor s-au alterat și au devenit otrăvitoare din cauză că au ratat cumva iubirea. Iar societatea e de așa natură încât creează ură și împiedică iubirea. Ea dă naștere competitivității și împiedică camaraderia. Te învață să lupți, nu te învață niciodată să fii prietenos.

Tot efortul meu aici are rolul de a-ți elibera sursele de iubire, de a aprinde flacăra iubirii în tine. Și odată ce se întâmplă asta, ea va avea grijă de tot; viața ta va deveni atunci creativă de la sine.

1

Când iubirea apare, înțelepciunea dispare

Iubirea nu ar trebui să fie adresată cuiva anume. Iubirea n-ar trebui să fie orientată spre celălalt. Iubirea orientată spre celălalt nu e iubire adevărată; iubirea ca relație nu e iubire adevărată. Iubirea ca o stare existențială e iubire adevărată. Poți să iubești o femeie, poți să iubești un bărbat, poți să-ți iubești copiii, poți să-ți iubești părinții, poți să iubești tandafirii și poți să iubești alte flori, poți să iubești o mie de lucruri – dar toate acestea sunt relații.

Învață cum să fii iubire. Așa încât importantă să nu fie persoana căreia îi adresezi iubirea ta, ci importantă să fie starea ta plină de iubire. Când stai singur, iubirea continuă să curgă. Stând absolut singur, nemișcat, ce ai putea face? Tot așa cum atunci când respiri... nu respiri pentru soția ta; nu e o relație. Nu respiri pentru copiii tăi; nu e o relație. Pur și simplu respiri – e viață. Tot așa cum respirația e viață pentru

corp, iubirea e viață pentru suflet – pur și simplu ești iubire. Și abia atunci vei ști că iubirea este „Dumnezeu”.

Iisus spune că „Dumnezeu este iubire”. Eu îți spun: „Iubirea este Dumnezeu”. Cuvintele sunt aceleași, dar semnificația e foarte diferită. Iisus spune: „Dumnezeu este iubire”. Atunci iubirea devine doar una dintre calitățile lui Dumnezeu; el mai e și înțelept, mai e și puternic, mai e și judecător și multe altele. În mijlocul tuturor acestor calități, el este și iubire. Afirmatia lui Iisus a fost profund revoluționară în vremurile acelea, dar acum nu mai este.

Eu spun: „Iubirea este Dumnezeu”. Atunci nu se mai pune problema că Dumnezeu are multe calități. De fapt, Dumnezeu dispare – iubirea însăși devine Dumnezeu. Iubirea este ceea ce contează. Dumnezeu e numele pe care l-au dat teologii unui lucru despre care nu știu nimic. Nu există Dumnezeu; întreaga existență este alcătuită din substanța numită iubire.

Toată lumea vrea să iubească și să fie iubită. De ce? „Când iubirea apare, înțelepciunea dispare.” E adevărat?

Iubirea este starea de rugăciune care băjbâie spre dumnezeire. Iubirea este poezia care se naște din simpla bucurie de a fi. Iubirea e cântec, e dans, e celebrare: un cântec al recunoștinței, un dans al mulțumirii, o celebrare fără nici un motiv anume, pentru acest dar imens care continuă să se reverse asupra noastră, pentru acest întreg univers, de la firul de praf până la divinitate. Iubirea nu e ceea ce crezi tu că e, de aceea ai pus întrebarea.

Întrebi: „Toată lumea vrea să iubească și să fie iubită. De ce?” Pentru că iubirea este religie de cel mai înalt nivel; iubirea este religia supremă. Iubirea este căutarea dumnezeirii – sigur, o căutare inconștientă la început, o căutare în care băjbâie în întuneric, mergi pe dibuite. Direcția ar putea să fie greșită, dar intenția este absolut corectă.

Iubirea nu este ceea ce se înțelege în mod obișnuit prin cuvântul „iubire”. Nu este doar o atracție biologică între un bărbat și o femeie. E și asta, dar numai la început. Și chiar și atunci, dacă privești în profunzime, vei vedea că nu e cu adevărat o atracție între un bărbat și o femeie; e o atracție între energia masculină și cea feminină. Nu e o atracție între A și B; sunt implicate mistere mult mai profunde, chiar și în relațiile de dragoste obișnuite.

De aceea nimeni nu poate defini iubirea. S-au încercat mii de definiții și toate au eșuat. Iubirea rămâne de nedefinit, greu de prins, alunecoasă. Cu cât vrei mai mult s-o prinzi, cu atât mai dificil îți este, cu atât mai mult se îndepărtează ea de tine. Nu poți să pui mâna pe ea, nu poți să știi exact ce anume este. Nu poți s-o controlezi. Iubirea rămâne incognoscibilă. Omul vrea s-o cunoască, căci cunoașterea oferă putere. Ai vrea să ai putere asupra iubirii, dar așa ceva este imposibil; iubirea e mult mai mare decât tine. Nu poți s-o posezi, nu poți decât să fii posedat de ea; de aceea oamenii care vor să posede iubirea nu ajung s-o cunoască vreodată câtuși de puțin.

Numai cei care sunt suficient de curajoși – numai cei care joacă la noroc, care își pot risca chiar și viața și se pot lăsa posedați de o energie necunoscută –, numai aceia pot ști ce este iubirea.

Iubirea este primul pas către dumnezeire. De aceea ea pare nebunească în ochii celor care trăiesc doar în minte, care nu înțeleg întregul mister al iubirii, care încearcă să-l înțeleagă prin intermediul minții... El poate fi înțeles numai prin intermediul inimii. Reține: tot ceea ce e măreț îi e disponibil doar inimii. Inima este ușa către toate marile valori ale vieții, către valorile supreme, iar mintea e doar un mecanism util, un dispozitiv util – bun la piață, dar complet inutil în templu. Iar iubirea e un templu, nu e o piață. Dacă duci iubirea la piață, ai redus-o la sexualitatea cea urâtă.

Asta au făcut oamenii: în loc să ridice iubirea la nivelul dumnezeirii, ei au redus-o la sexualitatea cea urâtă, animalică. Și ciudat e că aceiași oameni – preoții, politicienii, puritanii – care au redus iubirea la un fenomen urât sunt împotriva sexului, sunt dușmanii sexului. Iar ei sunt cei care au distrus o putere cu un potențial imens!

Iubirea e un lotus ascuns în noroi. Lotusul se naște din noroi, dar nu-l condamni pentru asta. Nu spui despre el că e „noroi”, nu spui că e „murdar”. Iubirea se naște din sex, și apoi starea de rugăciune se naște din iubire. Și apoi dumnezeirea se naște din starea de rugăciune. Tot mai sus și mai sus, continui să te înalți. Dar preoții și puritanii au redus întregul fenomen la sexualitate. Și odată ce iubirea e sex, ea se urăște; începi să te simți vinovat în privința ei. Din cauza acestei vinovății a apărut zicala aceasta: „Când iubirea apare, înțelepciunea dispare”.

Dacă mă întrebi pe mine, aș modifica-o puțin. Aș spune: „Când apare iubirea, apare și înțelepciunea”.

Însă depinde din ce unghi privești. Dacă privești potențialul din ea, dacă te uiți spre posibilitatea cea mai înaltă la care poate duce ea, atunci devine o scară. Dacă te uiți numai la noroi și ești complet orb față de viitorul noroiului, atunci cu siguranță iubirea devine ceva urât și în tine apare o mare opoziție față de ea. Dar a opune rezistență iubirii înseamnă a opune rezistență dumnezeirii.

La întoarcerea din luna de miere, Michael i-a telefonat de la serviciu tatălui său.

„Mă bucur să te aud, fiule. Spune-mi, cum e să fii însurat?”

„Tată, sunt foarte supărat. Cred că m-am căsătorit cu o călugăriță.”

„O călugăriță?”, a întrebat tatăl surprins. „Cum adică?”

„Păi, cum să-ți spun, nu vrea nici dimineața, nici seara.”

„A, asta era!”, a mormăit bătrânul. „Vino la cină sâmbătă și am să ți-o prezint pe maica stareță.”

Odată ce iubirea e redusă la sexualitate, sigur că atunci când iubirea apare, înțelepciunea dispare. Dar depinde de tine. De ce să o reduci la sexualitate? De ce să nu transformi metalul banal în aur? De ce să nu înveți alchimia iubirii? Asta predau eu aici. Iar preoții, care nu știu nimic despre iubire – fiindcă n-au iubit niciodată, au întors spatele însuși cuvântului „iubire” –, continuă să creeze sisteme de gândire mărețe împotriva ei.

Un preot catolic stătea în fața unei mulțimi de săteni care îl ascultau cu atenție și le spunea: „Nu trebuie să folosiți pilula”.

O doamnă încântătoare a făcut un pas în față și a zis: „Hei, dacă nu joci jocul, nu faci tu regulile!”

Aceștia sunt oamenii care nu joacă jocul, dar care fac regulile. Secole de-a rândul, preoții au făcut regulile. Preoțimea din toată lumea e cea care a condamnat o sursă cu un mare potențial, de fapt singura sursă de energie. În momentul în care ai condamnat-o, te-ai condamnat pe tine însuși; întreaga ta viață va deveni lipsită de sens. Odată ce energiei sexuale nu i se permite să evolueze până la înălțimile pe care le poate atinge ea în mod firesc, nu-ți rămâne decât să trăiești o viață nefericită.

Iubirea este cel mai mare dar al existenței. Învață arta ei. Învață cântecul ei, celebrarea ei. E o nevoie absolută: tot așa cum corpul nu poate supraviețui fără hrană, sufletul nu poate supraviețui fără iubire. Iubirea e hrana sufletului, e începutul a tot ceea ce e măreț. Este ușa către divin.

Ajutor! Mă prăbușesc! Capul meu vrea ceva, inima mea altceva, ființa mea cu totul altceva, iar corpul, de asemenea, altceva. Când iau decizii legate de chestiuni lumești, ele nu sunt în armonie unele cu altele. Capul, mintea, inima, ființa și corpul meu nu se pun niciodată de acord asupra vreunui lucru. Și-atunci, dacă nu pot fi în armonie cu mine însumi, cum aş putea să fiu în armonie cu existența?

Pot să înțeleg că mintea, corpul și inima ta nu sunt în armonie. Dar ființa ta... doar ai auzit cuvântul acesta, nu știi nimic despre el. Dacă ți-ai fi cunoscut ființa, totul s-ar fi armonizat imediat.

Ființa este o putere atât de mare încât nici inima nu poate să i se împotrivească, nici capul și nici corpul. Așa că lasă ființa la o parte – fiindcă asta este soluția. Trebuie să-ți găsești ființa, iar faptul de a-ți găsi ființa îți va armoniza existența.

Deocamdată, dacă constăți că mintea, corpul și inima ta nu sunt în armonie, mai întâi ascultă-ți corpul. Nici unul dintre așa-zii sfinți nu-ți va spune să-ți asculți mai întâi corpul. Corpul are o înțelepciune a lui și n-a fost corupt de preoți. Corpul nu a fost poluat de învățătorii tăi, de educație, de părinți. Începe cu corpul, fiindcă deocamdată corpul este cel mai pur lucru din tine. Așa că dacă inima și mintea sunt împotriva lui, nu le da atenție. Tu urmează corpul. Corpul este prima armonie, iar ființa este ultima.

Lupta se dă întotdeauna între inimă și cap. Corpul și ființa nu sunt niciodată în conflict – ele sunt amândouă naturale. Corpul este natura vizibilă, iar ființa este natura invizibilă, dar ele fac parte din același fenomen. Mintea și inima sunt în conflict din cauză că mintea poate fi poluată, coruptă – și asta au făcut toate religiile și toate culturile: ți-au corupt mintea. Ele nu-ți pot corupe inima. Dar au reușit să vină cu o tehnică pentru inimă: au ocolit-o, au ignorat-o. N-au hrănit-o; au încercat în fel și chip să o slăbească, să o condamne.

Așa că ceea ce ai tu, de fapt, este mintea, care e împotriva corpului – fiindcă toate culturile sunt împotriva corpului –, iar corpul e casa ta. Inima ta face parte din corp, iar mintea face și ea parte din corp – dar mintea poate să fie influențată, condiționată. Inima nu poate fi atinsă de influența oamenilor; numai tu poți să ajungi la ea.

Așa că începe cu corpul – mai întâi urmează-ți corpul. Corpul nu te va induce niciodată în eroare: poți să ai încredere în el și poți să ai încredere totală în el. Tot ceea ce e împotriva corpului ți-a fost impus cu forța de ceilalți. Acesta este un criteriu bun pentru a afla ce anume ți-a fost impus forțat. Tot ceea ce e împotriva corpului ți-a fost impus în mod forțat din exterior. Ar trebui să te desotorosești de acele lucruri. Minte e plină de elemente străine; mintea ta nu e în starea ei naturală. Poate și ea să ajungă într-o stare naturală, și atunci nu va mai fi împotriva corpului; va fi în armonie cu el. Așadar începe cu corpul și folosește-l în chip de criteriu.

Este un proces foarte simplu; urmează-ți corpul. Încet, încet, mintea va începe să se debaraseze de tot ceea ce e împotriva corpului. Trebuie să se debaraseze de toate acestea. Nu fac parte din natura ei, ea le cară în pofida ei înseși. E vorba despre încărcătura pe care umanitatea moartă ți-a lăsat-o ca moștenire. Dacă îți urmezi corpul, vei fi surprins să constăți că pentru prima oară vei vedea împlându-se două lucruri. Mai întâi, mintea începe să renunțe la condiționări. În al doilea rând, pe măsură ce mintea renunță la condiționări, auzi pentru prima dată vocea discretă a inimii, care era acoperită de gălăgia din minte. Pentru că mintea devine ceva mai calmă, mai tăcută, acum poți să auzi inima.

Mai întâi ascultă-ți corpul, așa încât tot ceea ce e în plus în mintea ta să fie aruncat la gunoi, și apoi vei începe să asculți vocea inimii. Ea nu e împotriva corpului, fiindcă nimeni nu-ți poate condiționa inima; inima nu poate fi abordată din exterior. Vei fi uimit să vezi că

inima și corpul sunt în armonie. Iar când apare armonia aceasta, s-a terminat cu mintea, aceasta nu mai are putere asupra ta. Acum cunoști o putere nouă, una mai pură, mai naturală, mai autentică, iar mintea își înțeală până și condiționarea ei subtilă.

În ziua în care mintea devine și ea tăcută și intră în armonie cu inima și cu corpul, îți vei descoperi ființa – până atunci nu. Iar odată ce ți-ai descoperit ființa, nu mai e nevoie să încerci să armonizezi nimic. Însăși prezența ființei armonizează totul. Însăși experiența aceea e atât de vastă, încât corpul tău, inima ta, mintea ta își pierd toate identitatea în vastitatea ființei tale. Dar începe cu corpul.

Toate religiile îți spun tocmai opusul. Ele spun să i te împotrivești corpului, să nu-l urmezi; corpul e dușmanul. Aceasta este strategia lor pentru a te distruge, fiindcă în felul acesta te privează de elementul fundamental de la care ar fi putut începe creșterea ta către armonie. Vei rămâne mereu într-o stare de discordie, de lipsă a armoniei. Nu vei ajunge niciodată să-ți cunoști ființa, și întreaga ta viață va fi doar suferință, anxietate, tensiuni de tot felul. Religiile ți-au oferit deja indiciul privitor la felul în care te-au distrus. Strategia lor a fost aceea de a asmuți mintea împotriva corpului.

Eu îți spun să începi cu corpul. El este casa ta. Iubește-l, acceptă-l, și în acea iubire, în acea acceptare, vei crește în direcția armoniei. Armonia aceasta te va duce la ființa ta. Și odată ce ți-ai descoperit ființa, nu va mai fi nevoie de nici un efort. Armonia devine însăși natura ta – o singură voce, o unitate organică.

De ce a fost sexul tabu în toate societățile, din toate timpurile?

E o întrebare foarte complicată, dar și foarte importantă – merită să i se acorde atenție. Sexul este cel mai puternic instinct al omului. Politicianul și preotul au înțeles de la bun început că sexul este energia cu cea mai mare forță din om. Trebuia să fie retezată; dacă omului i se permitea libertate sexuală totală, atunci n-ar mai fi fost posibil ca el să fie dominat; ar fi fost imposibil să fie transformat în sclav.

N-ai văzut că se întâmplă lucrul acesta? Atunci când vrei să pui la jug un taur, ce faci? Îl castrezi, îi distrugi energia sexuală. Și ai văzut ce diferență este între un taur și un bou? Câtă diferență! Un bou e un fenomen deplorabil, e un sclav. Un taur e o frumusețe; un taur e un fenomen glorios, o mare splendoare. Uită-te cum merge un taur, uită-te la mersul lui împărătesc! Și uită-te cum trage un bou la jug... Același lucru i s-a făcut și omului: instinctul sexual i-a fost retezat. Omul nu mai există acum ca un taur, el există ca un bou. Și fiecare om trage la o mie de juguri.

Uită-te și vei vedea în spatele tău o mie de juguri la care ești înjugat. De ce nu poți pune la jug un taur? Taurul e prea puternic. Dacă vede o vacă trecând, va arunca jugul cât colo, și pe tine împreună cu el, și se va duce la vacă. Nu-l va interesa câtuși de puțin cine ești și nu va sta să asculte. Va fi imposibil să-l controlezi.

Energia sexuală e energia vieții; ea e incontrollabilă. Iar politicianul și preotul nu sunt interesați de tine, pe ei îi interesează să-ți canalizeze energia într-o direcție sau

alta. Așa că există un anumit mecanism în spatele acestui fapt; un mecanism care trebuie înțeles.

Reprimarea sexului, transformarea lui într-un tabu reprezintă însuși fundamentul sclaviei omenești. Iar omul nu poate fi liber dacă sexul nu e liber. Omul nu poate fi cu adevărat liber decât dacă energiei lui sexuale i se permite să crească liber și natural.

Acestea sunt cele cinci trucuri cu ajutorul cărora omul a fost transformat într-un sclav, într-un fenomen urât, într-un infirm. Primul: menține omul cât mai slab cu putință, dacă vrei să-l domini. Dacă preotul vrea să te domine sau dacă politicianul vrea să te domine, trebuie să fii menținut cât mai slab cu putință. Da, în anumite cazuri sunt permise excepții: atunci când e nevoie să lupțăm cu dușmanul; numai atunci, altminteri nu. Soldaților le sunt permise multe lucruri care nu le sunt permise altora. Soldații sunt în slujba morții, lor li se permite să fie puternici. Li se permite să rămână cât se poate de puternici; e nevoie de puterea lor pentru a omorî dușmanul.

Ceilalți oameni sunt distruși; ei sunt forțați să rămână slabi într-o mie de feluri. Iar cel mai bun mod de a-i menține slabi este să nu permiți iubirii lor libertate totală. Iubirea e hrană. Acum psihologii au descoperit că dacă unui copil nu i se oferă iubire, acesta se strânge în el însuși și devine slab. Poți să-i dai lapte, poți să-i dai medicamente, poți să-i dai orice... dar nu-i da iubire. Nu-l lua în brațe, nu-l săruta, nu-l ții aproape de căldura corpului tău, iar copilul va începe să devină tot mai slab și mai slab, și vor fi mai multe șanse ca el să moară decât ca el să trăiască. Ce se întâmplă? De ce? Prin simplul fapt că